

gribe dette, der var ingen særlig Anledning til at tage dette Spørgsmaal under særlig Behandling, naar man kunde vente det store Arbejde fra Proceskommissionen. Det var Hovedmomentet for, at man ikke skulde behandle det omtalte Forslag, men nu nærer man ingen Betænkelighed ved at behandle et Forslag og anbefaler at fremme et Forslag, som gaar i modsat Retning af det, der forelaa i Fjor, nemlig et Forslag, som sigter til at udvide Politiets Myndighed. Det, som jeg særlig maa gentage og henvise til, er dette, at Spørgsmaalet her er om, hvor stor Tillid man kan have til, at Politiet i Kjøbenhavn ikke vil misbruge den forøgede Myndighed, det faar, og jeg maa i saa Henseende sige, at der er ikke overordentlig megen Tillid til Politiet her i Kjøbenhavn i den Henseende. Jeg vil saaledes minde om, at der i Efteraaret 1896 var en almindelig Misfornøjelse blandt hele Kjøbenhavns Befolkning over for den Maade, hvorpaa Politiet var gaaet frem i visse nærmere bestemte Sager. Jeg skal ikke nærmere komme ind paa disse Sagers Karakter eller paa, hvad de drejede sig om, men paa en løs Beskyldning for, at en Kone skulde have fornærmet Politiet, blev hun sat under Anholdelse og meget brutalt behandlet. Under en anden Sag antog man en bestemt navngiven Kvinde for at være den, der havde begaaet et Tyveri, og hendes Navn — et ganske almindeligt Navn — blev nævnt for Politiet. Saa gik Politiet hen og anholdt en Kvinde af samme Navn, en ganske anden end den sigtede, og hun blev behandlet paa en meget hensynsløs Maade af Politiet. Da det saa endelig blev oplyst, at det ikke var hende, fik hun Lov til at gaa, men saa mente hun, at hun var berettiget til at klage over den Maade, hvorpaa hun var bleven behandlet, men den Maade, hvorpaa Klagen blev modtagen, var af den Art, at man maa sige, at man maa vogte sig for at klage over Politiets Maade at behandle Folk paa. Hun og hendes Ledsagerinde, som var med hende paa Stationen, bleve yderst hensynsløst behandlede, pagtet hun havde den soleklare Ret for sig, idet hun faktisk var uskyldig. Disse Sager førte som bekendt til, at der blev afholdt et meget stort offentligt Møde i Kjøbenhavn, paa hvilket der blev vedtaget en Resolution, som gik ud paa, at Forsamlingen udtalte sin Harm over den Hensynsløshed, hvormed der fra Politiets og den kriminelle Retsplejes Side var faret frem mod Borgerne, og Forsamlingen krævede en hurtig og gennemgribende Reform til Beskyttelse for den per-

sonlige Frihed og Boligens Ukrænkelighed. Og det var ikke det eneste, der foregik, men Højrepartiet her i Kjøbenhavn, som ellers ikke har det Særkende, at det retter Angreb mod Autoriteterne, følte sig dog forpligtet til i Anledning af de foreliggende Sager at henvende sig til Justitsministeren med en Anmodning om, at Ministeren snarest mulig vilde søge at gennemføre en bedre Ordning, en bedre Ledelse af Kjøbenhavns Politi. Saaledes stod det altsaa til med Tilliden til Politiet i Kjøbenhavn i Efteraaret 1896, og jeg tror ikke, at der er forefaldet noget, som kan bevirke, at Befolkningen kan have faaet større Tillid til Politiet end den Gang. Men saa finder jeg ikke, at der er Grund til at give Politiet større Myndighed, end det allerede har, og jeg vil derfor ikke kunne være med til at stemme for det foreliggende Lovforslag, selv med de Ændringer, der ere foreslaede, og vil derfor stemme derimod ved 3dje Behandling. Altsaa i Stedet for, at det krævedes den Gang, at man skulde have en bedre Ordning af Politiet, altsaa en Indskrænkning af dets Myndighedsomraade, gaar man lige den modsatte Vej og vil udvide dets Myndighed. Men der er navnlig en Omstændighed, som jeg vil henpege paa, og som jeg ogsaa henpegede paa ved første Behandling, og det er det, at denne Lov synes at være i Favør af en vis Klasse af Befolkningen, som ikke holder af, at de Overtrædelser af Politivedtægten eller Loven, som de begaa, komme frem for Offentligheden. Det er jo ikke altid den lavere stillede Del af Befolkningen, der begaar Overtrædelser af Politivedtægten, det træffer ogsaa blandt de bedre stillede Folk. Nu ved jeg saa godt, at saadanne Folk ikke holde af at komme i den offentlige Politiret, hvor deres Navne kunne blive offentlig bekendte, og for saadanne Folks Vedkommende vil denne Afgørelse her maaske være meget velkommen, fordi de i al Stilhed hos Politidirektøren kunne faa saadanne Sager afgjorte. For dem spiller det ikke nogen stor Rolle, om Pengebøden er en lille Smule større eller mindre, blot det ikke bliver almindelig bekendt, at dette eller hint er sket. Jeg mener, at naar man skal behandle saadanne Sager, skal man behandle dem paa den Maade, som virker bedst for at forhindre Gentagelse. Jeg mener, at særlig her i dette Tilfælde er offentlig Behandling af en saadan Sag det bedste Middel til at forhindre Gentagelser, og jeg er derfor absolut imod, at der her gøres saadan en Adskillelse. Dette Forelæg vil ganske sikkert efter min For-